

Гръци-тѣ. Кажете Райнѣ да ся върне на ба-
щинѣ си прѣстолѣ.

— Богъ чук думы-тѣ ни, да затвори Той
навѣкы уста-та ни, ако каз'ваемы лъжж, ны
не знаемъ къде ся нахожда царкыня Райна,
отговори владыка-та, и боляре-тѣ повторихж
исты-тѣ думы.

— Идѣте, трѣсѣте царкыня-ж-тж си! или
мом-та стража ще ѣ найде и ще ѣ доведе
тукъ, като робыня за проданъ.

Боляре-тѣ излѣзохж съ нависнжли главы,
а Святославъ, кой-то бѣше уморенъ отъ трудъ,
съблѣче войнишко-то си облѣкло. Добренъ,
като вѣренъ другарь, не ся двоише никогы
отъ него. Прѣдъ него Святославъ си отваря-
ше сръдце-то, але сега той не рачише нити да
види, нити да чук нѣкого, той не рачише да
знае ни чии мѣсли, и свои-тѣ ищѣше да скръне
отъ хора-та, и да бѣде самъ-си.

Той прати Добрень съ войскж да посрѣщи-
не конницж-тж, кои-то идѣше отъ къмъ Ду-
навъ на Прѣславъ.

Намръщенъ и навесенъ ходише Свято-
славъ по палаты-тѣ, глѣдаше прѣзъ прозорецъ
на Прѣславъ, на расцвѣтѣлж и веселж зелени-